
**95 TEZA / DOKAZA OTPADA
ADVENTISTIČKE CRKVE**

**OŽIVLJAVANJE DUHA
PROTESTANTSKE REFORMACIJE
I ISTINSKOG BOŽJEG DELA ZA
POSLEDNJE VREME**

- (1) Upozorenja na postepeni otpad kroz spise Elen Vajt, počevši od 1855. godine.
- (2) Godine 1863. osnovana crkva, po uzoru na svetske crkve. Rani adventistički pioniri su verovali da se „nijedna crkva ne može organizovati po ljudskom izumu, a da ne postane Vavilon onog momenta kad je organizovana.“ (George Storrs, *The Midnight Cry*, p. 238, February 15, 1844) Protiv formalne crkve bio je i Rozvel Kotrel (Roswell F. Cottrell, 1814-1892) i podigao glas upozorenja kad je ustanovljena.
- (3) Sotonin glavni posao: obaranje najvažnijih učenja Adventne vere. Upozorenje ako se srce dela iskvari doći će do neizlečive pobune i propasti. (Svedočanstva 4, str. 20-21, 1875)
- (4) Duh lažnog svedočenja je na delu. Istina se obraća u laž (Svedočanstva 5, str. 94-95, 1881), prilagođavanje svetlu (Svedočanstva 5, str. 190), preovlađuje duh otpadništva (Svedočanstva 5, str. 79), upozorenje da crkva postaje bludnica (Pregled i Glasnik [u daljem tekstu R&H], knjiga 1, str. 337-338, 1882), zaustavljanje svetlosti (Svedočanstva 5, str. 456-457), unutrašnja pokvarenost razoriće crkvu kao Jerusolim (Odabrana svedočanstva, knjiga. 2, str. 378. 1886), više opasnosti iznutra nego od sveta (R&H, knjiga 2, str. 121-122, 1887)...
- (5) Poruka o opravdanju verom i pozna kiša odbačeni od vođa na zasedanju Generalne Konferencije u Mineapolisu 1888. (Odabrana svedočanstva, knjiga 1, 234-235; Svedočanstva za propovednike, 468); svetlost sakrivena od ljudi. (R&H, knjiga 2, str. 226)
- (6) Upozorenje ako se ujedini sa svetom, crkva će postati Vavilon (Svedočanstva za propovednike, str. 265)! Sotonin lik na delu (Svedočanstva za propovednike, str. 277, 1891)
- (7) Upozorenje da se prekine sa zavisnošću od pastora i učitelja za

istinu (Objavljeni rukopis #1200, str. 11 – Pismo 19d, 1. sept. 1892). Mnogi stoje za propovedaonicama crkvenim sa paklenom bakljom Sotone. Verni propovednici bivaju uklonjeni (Svedočanstva za propovednike, str. 409-410).

(8) Distanca sa papstvom popušta (Znaci vremena, knjiga 3, str. 99, 1894). Božja istina pogrešno predstavljena. Ljudi zaspali. Bog je obeščašćen (R&H, knjiga 3, str. 173-176).

(9) Upozorenje da će uskoro mnogi izgubiti večni život (Svedočanstva za propovednike, str. 97). Generalna Konferencija kontroliše sve institucije. Generalna Konferencija postaje pokvarena (Isto, str. 359), ide se stopama romanizma (Isto, str. 326, 1895). Upozorenje da se ne poštuje glas Generalne Konferencije (Spalding and Magan kolekcija, str. 35 – Pismo 81, 31. maj 1896).

(10) Mnogi će se obraćati zavodljivim duhovima i doktrinama đavoljskim (Odabrana svedočanstva, knjiga 2, str. 392, 1897). Pobuna i otpad u središtu crkve (Isto, str. 394). Pravi adventisti će je oglasiti kao takvu (Isto, str. 395). Oni koji otpađuju su glas aždaje. (Isto, str. 395). Neverovanje je uspostavljeno (Isto, str. 147). Božji verni propovednici sklonjeni (Svedočanstva za propovednike, str. 410). Upozorenje da Jerusalem postaje Vavilon (Odabrana svedočanstva, knjiga 3, str. 417). Delo Hristovo izdano (R&H, knjiga 3, str. 571, 1898)

(11) Crkva se združuje sa politikom i sa papstvom (Biblijski komentari, knjiga 4, str. 1168-169).

(12) Generalna Konferencija nije više glas Božji za adventni narod (1901, Bilten Generalne Konferencije, str. 25).

(13) Vođe ponizile Adventiste sedmog dana. Odvojeni od međaša i vere. Ne treba zavisiti od njih (Pisma Batl Kriku, str. 53, 128, 6. jul 1902).

(14) Crkva Adventista sedmog dana proglašena kurvom vavilonskom

(Svedočanstva 8, str. 247-250, 1903). Mnogi gube večni život (Pogled naviše, str. 301). Sotona reformiše crkvu kroz vođstvo, u serijama otpada (Odabrane poruke, knjiga 1, str. 204-205).

(15) „Alfa i omega otpada“. Jedan od najuticajnih adventista, dr Džon Harvi Kelog (1852-1943) je usvojio katoličku dogmu o Trojstvu jer mu je bila pogodna za pravdanje panteističkih ideja koje je izneo u svojoj knjizi „Živi Hram.“ Ovo se desilo 1903. godine, što je bilo skoro 60 godina od početaka Adventnog pokreta (1844). Dotle je dr Kelog, kao i ostali adventisti, bio ne-trinitarac. „On mi je rekao da sada veruje u Boga Oca, Boga Sina i Boga Svetog Duha, i njegov pogled je da je Bog Sveti Duh a ne Bog Otac taj koji ispunjava sav prostor i svaku živu stvar.“ (Pismo, A.G. Daniels za V.K. Vajta, 29. oktobar 1903). Elen Vajt je osudila njegove špekulacije (Posebna svedočanstva, Serija B, Br. 7, str. 62, ‘Izađite i odvojte se’).

Tokom leta 1904. godine, na kritičnoj tački u krizi oko objava doktora Džona Harvija Keloga o panteističkim teorijama, a u vreme kad je on zastupao nejasnu politiku vezano za menadžment medicinskog dela Adventističke crkve, Elen G. Vajt je dala određen broj upozorenja koja su sabrana u Posebnim svedočanstvima, Serija B, br. 2. U dva od ovih pomenutih saopštenja ona pominje „Alfa i Omega otpad“. Ova terminologija upućuje na početak i svršetak procesa otpada u Adventističkoj crkvi koji se tiče poimanja Božanstva, što će se odraziti ne samo na temeljna verovanja i razumevanje Plana spasenja, već i na celi sistem koji zamenjuje Božju silu ljudskom silom i Božju istinu intelektualnom filozofijom koja ima tendenciju usklađivanja sa svetovnim kretanjima i praksama. Temeljna učenja Adventističke crkve od 1931. godine počinju da se postepeno menjaju, a crkva da uvodi i prihvata dogmu o trojstvu kako bi skinula hipoteku kulta i bila priznata u svetскоj „hrišćanskoj“ zajednici.

Iz pisanja Elen Vajt možemo shvatiti da će Omega otpad na zapanjujući način potpuno promeniti profil Adventističke crkve. Otpad je

takvog karaktera da mora faktički oboriti sve stubove vere Adventnog pokreta na veoma perfidan način tako da se crkva, tobožnja naslednica, može i dalje lažno predstavljati kao „poslednja“ i prava pred vernicima, uz pomoć ljudske filozofije.

(16) Godine 1904, Generalna Konferencija se reorganizovala kao Korporacija. Kada Crkva i država stvore korporaciju kao strukturu / entitet / organizaciju, ona postaje Vavilon istog trenutka kada je stvorena (što su učinili lideri Generalne konferencije 1904.). Sve korporacije / trustovi širom sveta su fiktivni entiteti pod kontrolom Vatikana / Britanske krune. Po američkom zakonu (vidi: Arguments on the Breckinridge Sunday Bill), stvaranjem ove korporacije 1904/1936/1950. vođe Generalne Konferencije su se složili da prihvate nedelju kao dan bogoslužjenja i da obožavaju Trojstvo!

(17) Neki od vođa pod vođstvom zlih anđela (Posebna svedočanstva, serija B#2, str. 19, jun 1904), Bog ih osuđuje (Isto, serija B#2, str. 24). Pravi adventisti ne slede vođstvo (Isto, serija B#2, 8-9 str. 25, jul 1904) već moraju da podignu svoj glas protiv otpada (Isto, serija B#2, str. 15, 24. juli 1904.).

(18) Izdajice među adventistima (Posebna svedočanstva, serija B#&, str. 15, 20. nov. 1905.). Hrist poziva Božji istiniti narod da izađe i bude izdvojen (Isto, serija B#7, str. 63-64, nov. 1905). Lažne teorije dovode do otpada od istine (Odabrana svedočanstva, knjiga 2, str. 290).

(19) Duh bezakonja na delu u crkvi da izbegne zakon Božji (Paulson zbirka, str. 60, 4. jul 1906).

(20) Lažne teorije prihvaćene (Odabrana svedočanstva, knjiga 2, str. 397, 1907) Pojavljuje se otpad (Odabrana svedočanstva, knjiga 3, str. 408) i tako počinju serije otpada.

(21) Sotona aktivniji nego ikad u zarobljavanju duša (R&H, knjiga 5, str. 468, 1908).

(22) Plata oduzeta radnicima koji se ne slažu sa Generalnom Konferencijom. Poziv da se raskine povezanost sa crkvom i njeni okovi. Lažno iskustvo se usvaja radi kontrole umova (Svedočanstva za propovednike, str. 477-481, 1909).

(23) Ljudi i institucije se odvajaju od Božjih principa, i propuštaju da obave baš onaj posao koji je Bog odredio da se uradi (Južno-unijski radnik, 16. okt. 1913).

(24) Otvorena pobuna na netrinitističku veru počela je na Generalnoj konferenciji 1919. godine kada je V.V. Prescott (W.W. Prescott) koji je dok je Elen Vajt bila živa bio očiti ne-trinitarac, pokušao uvesti trinitističku koncepciju Hrista.

(25) Termin „trojstvo“ u objavama adventističkih verovanja prvi put je upotrebljen 1931. godine od strane F.M. Vilkoksa (Wilcox) koji je kasnije postao urednik R&H („Pregleda i Glasnika“). „Vilkoksovi članci su ohrabrivali adventiste da prigrlje ‘ortodoksni’ hrišćanski pogled na Trojstvo i Hristovo božanstvo.“ (Merlin Burt, Journal of the Adventist Theological Society: Volume 17, Issue 1, Article 9, 2006, page 137 ‘History of Seventh-day Adventist Views on the Trinity’). F.M. Wilcox, kao urednik Pregleda i Glasnika, kompilovao je revidiranu izjavu osnovnih verovanja koja je umetnuta u Godišnjak iz 1931. godine, i takođe u prvi Crkveni Priručnik 1932. Za drugo verovanje tu stoji: „Da se Božanstvo, ili Trojstvo, sastoji od Večnog Oca... Gospoda Isusa Hrista, Sina Večnog Oca... Svetog Duha, trećeg lica Božanstva...“ (SDA Yearbook, 1931, page 377, ‘Fundamental Beliefs of Seventh-day Adventists’)

(26) Godine 1939, jedan od najistaknutijih propovednika crkve, Džadson Vošburn (Judson Washburn, 1863-1955) u otvorenom pismu upozorio je Generalnu Konferenciju protiv uvlačenja doktrine o trojstvu u učenja crkve. On bio poznat kao dobar prijatelj Elen Vajt, a krstio ga je njen suprug Džejsms. „Ako se osvrnemo na besmrtnost duše, čisti-lište, večno mučenje i nedelju kao šabat, da li je to išta drugo osim

otpada? Ako, međutim, preskočimo sve ove minorne, sekundarne doktrine i prihvatimo i učimo središnji koren, doktrinu romanizma, Trojstvo, i naučavamo da sin Božji nije umro, čak iako naše reči izgledaju spiritualno, da li je to išta drugo ili išta manje nego otpad? I to sami Omega otpad?“ (Judson Washburn, ‘The Trinity’, letter to the SDA General Conference, 1939) Vošburn je u istom dokumentu dodao: „Ova monstruoza doktrina transplantirana iz paganizma u rimsku papsku crkvu nastoji da nametne svoje zlo prisustvo u učenjima Poruke trojice anđela.“

(27) Tokom Prvog svetskog rata nastaje Reformni pokret Adventista sedmog dana zbog sukoba oko vojne obaveze, jer su uvek služili u vojsci kao ne-borci, dok su vođe crkve u Nemačkoj odlučili da „Adventistički muškarci mogu da pristupe vojnoj službi kao borci čak i uz ignorisanje tradicionalnog svetkovanja subote“ (Schwarz and Greenleaf, *Light Bearers*, 620). Ova mala sekta reformatora je verovala da su oni ostali verni zakonu Božjem, uzdižući ranije stavove koje su učili i primenjivali do tada.

(28) Podrška Hitleru. U adventističkom gradu Fridensau, Nemačka, 99,9% je glasalo za nacističku parlamentarnu državu. Čak i ako su adventisti hteli jakog Firera i podržali Hitlera, ta podrška je bila raznolika. Razlog za to je bila Hitlerova kontradiktornost u vezi sa religijskom slobodom. Okružni sekretar Konferencije Južne nemačke unije, M. Buš (Busch), podržavao je Hitlera i uz „odobranje citirao Hitlerove izjave u knjizi *Moja borba* [koju su pisali jezuiti!] da za ‘političkog Firera sva religijska učenja i uredbe su neprikosnoveni.’“ (King, *The Nazi State and the New Religions*, 96.)

26. novembra 1933, nacistička država je zabranila male denominacijske crkve. Među njima bili su i adventisti sedmog dana. Adventisti su odlučili da traže pravni savet u vezi toga šta raditi sa tom zabranom, i u roku od dve nedelje, zabrana je podignuta sa adventističke crkve. Da pokažu svoju podršku naci-državi, adventisti su poslali pismo

nacističkom Ministarstvu unutrašnjih poslova službeni memorandum o adventističkom učenju, crkvenoj organizaciji, društvenim aktivnostima i stavu prema vladi. Adventisti su takođe obavestili Ministarstvo da crkveni „članovi drže nemačke stavove.“ Ističući da sumnja i zabrinutost vlade treba da bude usmerena prema „suparničkoj, odvojenoj grupi Reformnog pokreta Adventista sedmog dana, čiji stavovi, insistirali su adventisti, su daleko od nemačkih.“ Čini se da su se adventisti više brinuli da podrže nemačke nego adventističke stavove. Tako su reformisti zabranjeni 29. aprila 1936.

Adventistički dobrotvorni rad (ADRA) je prisajedinjena u državni Nacional-socijalistički narodni dobrotvorni ured. Ali adventisti su morali da poštuju državne zakone po kojima ne Jevreji, antidruštveni ili nepoželjni nisu mogli dobiti pomoć. Adventisti su – sami od sebe – dodali da ni članovi Reformnog pokreta ne mogu primiti pomoć. Pozicija nemačkih adventista se promenila iz „caritas, briga za manje srećne i slabe,“ u eliminaciju slabih, kao „dela Božjeg“. Adolf Mink, koji je uskoro postao predsednik nemačke adventističke crkve, rekao je: „Mi nismo nespremni za novi poredak. Zapravo, mi smo pripremili put za njega i pomogli da se ostvari.“ (Adolf Minck, “Reformation,” *Jugend-Leitstern*, (April 1933), quoted by: Roland Blaich, “Health Reform and Race Hygiene: Adventists and the Biomedical Vision of the Third Reich,” *Church History*, Vol. 65, (Pennsylvania: Science Press, 1996), 427.)

Hulda Jost je bila direktor Adventističkog dobrotvornog rada (ADRA) i vođa adventističkog udruženja medicinskih sestara i vršila propagandu Nemačke i Hitlera u Americi na svom putu 1936. godine.

Adventisti u Nemačkoj su nastavili da veruju u Hitlera i njegov režim. Publikacije kasnih 1930-ih su bile o tome kako Hitler jača Nemačku i vraća zemlju koja joj je nekad pripadala. Oni su verovali da sam Bog vodi ovaj rat i čitaoci adventističkih novina su mogli naći utehu u tome. Predsednik Istočne nemačke unije, Mihael Budnik, obavestio je

druge predsednike konferencija da je Adolf Mink prihvaćen u Gestapou i informisan da je neprihvatljivo ponašanje ne raditi u Subotu. Crkvene vođe su verovali da u cilju preživljavanja adventističke denominacije oni moraju dati upute 30. aprila 1940. svojim pastorima u pamfletu da „u potpunom ratu može biti samo potpuna poslušnost i žrtva.“ Predsednik Istočne nemačke konferencije, W. Mueller, je kazao: „Ni pod kakvim okolnostima nijedan adventista nema prava da odbije vladu, čak i kad ga vlada sprečava da upražnjava svoju veru. Otpor bi bio nepovoljan jer bi nas obeležio kao protivnike nove države, a to treba sprečiti.“ (“An unsere Gemeindeglieder in Deutschland,” Der Adventbote, vol. 39, nr. 17, August 15, 1933, pp. 1-4. quoted by: Sicher, “Seventh-day Adventist Publications and The Nazi Temptation,” 15.)

Nemački adventisti su nastavili da podržavaju Hitlera i njegov režim sve do kraja Drugog svetskog rata. Adventisti su verno služili u vojnoj službi, ali većinom u borbenoj ulozi i napredovali su u činovima. Ovo je bilo protiv denominacijskog verovanja da ako adventisti učestvuju u ratu to mora biti neborbena uloga. Crkvene vođe su tvrdile da su „pastori i članovi naše crkve verno služili otadžbini kao i njenom vođstvu, spremni da žrtvuju život i imovinu.“ Oni su bili voljni da žrtvuju život i imovinu za otadžbinu, ali su bili bez volje da učine isto za svoja religijska verovanja. Rasistička politika naci režima je bila protiv adventističkog verovanja, ali adventisti nisu podigli svoj glas protiv. Nemački adventisti povezali su adventističku denominaciju sa nemačkom državom, što je takođe bilo protiv njihovog verovanja o razdvojenosti crkve i države. Da li su adventisti u Nemačkoj slika u malom kako će adventističke vođe postupati u krizi poslednjeg vremena kad se uspostavi globalni totalitarizam protiv Božjeg naroda.

(29) Godine 1949, R&H zahteva da starešina D.E. Rebok revidira „Čitanje Biblije za porodični krug“ (Bible readings for home circle), poričući dvaput da je Hrist došao u grešnom telu (uporedi sa izdanjem iz

1916, str. 174), što je, prema Svetom Pismu, odlika antihrista (1. Jovanova 2:18,22; 2. Jovanova 1:7).

(30) Pod pritiskom „hrišćanske zajednice“, Adventisti sedmog dana odgovaraju na pitanja o doktrini (opšte poznato pod skraćenim naslovom *Pitanja o doktrini* – QOD), u knjizi je koju je Adventistička crkva objavila 1957. godine kako bi pomogla objasniti adventizam konzervativnim protestantima i evangelistima. Knjiga je proizvela veće prihvatanje adventističke crkve unutar evangeličke zajednice, gde je ranije bila široko smatrana kultom. Međutim, pokazalo se da je to i jedna od najkontroverznijih publikacija u istoriji adventista. Iako u naslovu knjige nisu navedeni autori (zasluga pripada „reprezentativnoj grupi adventističkih vođa, učitelja i urednika Biblije“), glavni doprinos knjizi dali su Le Roy Edwin Froom, Walter E. Read, i Roy Allan Anderson. Između ostalog, u „Pitanjima o doktrini“ poricano je da je Isus naš Prvosveštenik koji vrši službu pomirenja za nas u Svetinji nad svetinjama nebeske svetinje. Tvrdi se da je „to On već postigao za nas na krstu.“

(31) U časopisu *Ministry* iz marta 1966, Leroy Frum konstatuje: „Danas stari, veoma negativan pristup, koji nas odvaja i razlikuje od svih drugih religijskih grupa – je prošlost, definitivno prošlost.“ Takođe u istom časopisu u junu 1966, Hauard Viks (Howard Weeks) izjavljuje: „Ako u očekivanju veće proročke uloge među ovim trendovima, adventisti opašu svoja evengelistička bedra naći će se u stopu sa drugim evangelicima koji dele njihovu brigu... Adventistička crkva danas je bolje pripremljena na zajedničke ciljeve sa drugim evangelističkim crkvama nego ikad ranije u istoriji... Denominacija je određenije orjentisana nego ikad na istorijske evangelističke koncepte... Težak, nekad ratoboran naglasak na zakonu i suboti u prošlim vremenima nesumnjivo je uznemiravao mnoge... suprotno današnjem vremenu sa jasnim afirmisanjem denominacijskog evangeličkog nasleđa... nova era evangeličkog naglaska i rasta članstva...“

(32) Očigledna infiltracija Adventističke crkve od strane katoličkih agenata i jezuita. Navodi se da je Frum bio katolički sveštenik pre nego što je ušao u Adventističku crkvu, a neki sumnjaju da je bio jezuita. Učinio je i rekao stvari koje adventista nikada neće učiniti. Poznata je činjenica da je Frum naručio ploče za novu knjigu koju je dr Bendžamin Džordž Vilkinson (1872-1968) pisao o Katoličkoj crkvi kako bi ih uništio. 14. decembra 1955, Leroj Frum u pismu Rubenu Figuru (Reuben Figuhr) piše: „Javno sam optužen u kapeli vašingtonskog missionskog koledža od strane doktora B.G. Vilkinsona kao najopasniji čovek u ovoj denominaciji.“ Ovo se dogodilo 1940-ih. Izvesno je dr Vilkinson imao vrlo ozbiljne razloge da to kaže.

(33) Frum je podvalio dogmu o trojstvu kao izvorno adventističko učenje. On je stavio citate koje je našao u knjizi „Evangelizam“. Većina ljudi misli da su to citati iz knjige koju je napisala Elen Vajt. Ali to je pisao Frum 1946, što je 30 godina posle smrti Elen Vajt. S namerom da obmane, Frum je stavio citate od Elen Vajt u svojoj knjizi gde ona kaže „treće lice“, „tri velike sile“ i „nebeski trio“. Ali „treće lice“, „tri velike sile“ i treći entitet u „nebeskom Triju“ svi se odnose na Duha Hristovog a ne na drugo biće. Tako je Frum udesio da zastrani cela Adventistička crkva jer ljudi i ne gledaju šta je Elen Vajt drugo pisala o tome. Ona je u stvari pisala ne-trinitarske izjave sve do same njene smrti, što je veoma lako potvrditi ko to želi. Frum i oni koji su mu pomogli morali su da pretraže preko 100.000 stranica njenih spisa (25.000.000 reči) samo da bi pronašli pregršt njenih izjava da površno izgleda da odgovara trinitarnom konceptu o Svetom Duhu. Ali samo ako ih odlučite pročitati kao takve i na štetu hiljada ne-trinitarnih izjava koje je napisala. Ovo bi bio lažan način postupanja prema njenim spisima ako se to čini, a sigurno bi bio nepošten način da se utvrdi šta je ona verovala.

(34) Jesenji sabor, prema izveštaju R&H, 18. dec. 1969, izglasao je da „Budući da se glasalo... prema planovima oblasti... da se stvori javni

imidž... udešavanje spasenja u domenu mnoštva... i stavi naglasak na nediskutabilnim istinama koje se dele sa celim hrišćanstvom.“

(35) Godine 1971, R&H objavljuje knjigu „Pokret sudbine,“ od Leroj Fruma, u kojoj on tvrdi: „On (Hrist) je bio savršen u Njegovoj ljudskosti, ali nije manje bio Bog; i Njegovo začće u Njegovoj inkarnaciji je bilo zasenjeno Svetim Duhom tako da On nije delio palu, grešnu prirodu drugih ljudi.“ Ovo je direktno suprotno Svetom Pismu (vidi: Jevrejima 2:16-18; Rimljanima 8:3) i Duhu proroštva.

(36) Godine 1975, predsednik Generalne Konferencije Nil C. Vilson, izjavio je pod zakletvom na sudu: „Premda je istina da je postojao period u životu crkve adventista sedmog dana kada je denominacija zauzimala izrazit anti rimokatolički stav, i pojam ‘hijerarhija’ se koristio u pogrdnom smislu odnosno na papski oblik crkvenog upravljanja, takav stav crkve nije ništa više od manifestacije široko raširenog anti-papstva među konzervativnim protestantskim denominacijama s početka ovog veka i kraja prethodnog, i koje je sada bačeno u istorijsku hrpu đubreta što se tiče adventističke crkve.“ (Reply Brief for the Defendant, p 4, case #C-74-2025 CBR. March 30, 1975.) Godine 1985, Nil Vilson je poricao da je ikada tako nešto izjavio.

(37) Godine 1977, Samuele Bakioki (Samuele Bacchiocchi, 1938-2008) je napisao knjigu „Od subote do nedelje.“ U ovoj knjizi, on se osvrće na nedelju kao dan Gospodnji 51 put u prvih 160 strana. Na strani 360 Bakiokijeve knjige on izjavljuje da je subota iz moralnog zakona prikovana na krst. Na strani 163 on ovu subotu naziva jevrejskom institucijom, a na strani 368 on je naziva ceremonijalnom, i senkom na 356 i 369 strani. U crkvi je vršena velika propaganda Bakiokijeve knjige, iako je ovaj teolog poznat po svom školovanju na Pontifikalnom Gregorijanskom univerzitetu u Rimu, za koga se sumnja da je radio kao prikriveni jezuita (ili jezuitska marioneta), o čemu je svedočio i Alberto Rivera, bivši jezuita, tvrdeći da je Bakiokijeva knjiga „Od subote do nedelje“ zapravo vešti uradak u cilju zadobijanja

adventista za Rim poput drugih crkava.

(38) Vraćanje papstvu i sudelovanje u stvaranju jedne svetske religije.

i) Dr Bert Beverli Bič je 18. maja 1977. uručio papi zlatnu medalju u ime Adventističke crkve. Već 1968, vatikanski Sekretarijat za hrišćansko jedinstvo vera izjavio da su Adventisti postali redovni učesnik na konferencijama Sekretarijata svetskih konfesionalnih porodica (Religious News Service, May 18, 1977). Beach je 1970. postao sekretar Konferencije generalnih sekretarijata hrišćanske svetske zajednice, e-kumenističke organizacije (Adventist Review, July 10, 1990).

ii) Lima, Peru, januar 1982. – Teološki predstavnik crkve Adventista sedmog dana potpisao je nešto što danas poznajemo kao BEM dokument. BEM je skraćena od baptism (krštenje), euharistija i ministry (služba). Ovaj dokument Svetskog saveza crkava je izraz njihove rešenosti da uvedu jednu svetsku religiju. Krštenje, pored uronjavanja, podrazumeva sve oblike koji se danas upražnjavaju u katoličkoj crkvi. Svi koncepti euharistije su prihvatljivi, uključujući i učenje o tzv. transsubstanciji. Služba se odnosi na podsticaj svim crkvama da rade na onima koji nijesu članovi crkava, ali da se ne bave prozelitizmom iz drugih crkava. Osoba koja je potpisala ovaj izdajnički dokument je profesor sa Andrews univerziteta Raul Dederen. Drugi potpisnici pored adventista i rimokatolika bili su istočna pravoslavna crkva, orijentalna crkva, starokatolici, luterani, pentekostalci, anglikanci, metodisti, baptisti i ujedinjeni učenici. Simbol za BEM dokument su tri talasa. Nekadašnji logo crkve Adventista sedmog dana bila su tri anđela koja lete posred neba. Nedugo posle objave BEM dokumenta, crkva menja logo na kojem su prikazana tri talasa (postoje indicije da je u pitanju stara okultna simbolika, a ako se malo bolje pogleda krst – takođe paganski i okultni simbol – ukoliko se vertikalni stub proteže do podnožja trećeg talasa, tada on stoji naopačke). Ovo svakako nije slučajnost, i time se Adventistička crkva deklarirala kao deo Svetskog saveza crkava koji radi na stvaranju jedne svetske religije.

(39) Generalna konferencija u Dalasu, Teksas, 1980. godine, konačno je usvojila trinitizam kao jedno od fundamentalnih verovanja, na čemu se uporno radilo nekoliko decenija ranije. Od tada do danas načinjeni su novi pomaci u usaglašavanju sa katoličkom doktrinom o trojstvu. Time je Omega prorečenog otpada dovršena.

„Postoji jedan Bog: Otac, Sin, i Sveti Duh, jedinstvo tri suvečne Osobe. Bog je besmrtn, svemoćan, sveznajući, iznad svega i uvek prisutan. On je beskonačan i iznad ljudskog shvatanja, pa ipak poznat kroz Njegova samootkrivenja. Bog, koji je ljubav, je zauvek vredan obožavanja, odanosti i službe od cele tvorevine. (Post. 1:26; Pnz. 6:4; Isa. 6:8; Mat. 28:19; Jovan 3:16; 2 Kor. 1:21, 22; 13:14; Ef. 4:4-6; 1 Pet. 1:2.) (The 2015 SDA Church Manual, ‘Fundamental Beliefs of Seventh-day Adventists’, page 162)

(40) Kao žrtve trinitističkih doktrina o Bogu, mnogi adventisti danas upražnjavaju molitvu „Svetom Duhu“.

(41) U publikaciji iz 1982. pod nazivom „Subota u Pismu i istoriji“ koju je objavio R&H na 127 strani stoji da se „Gospodnji dan iz Otkrivenja 1:10... (verovatno) odnosi na godišnju proslavu vaskrsenja.“ A u *Spektrum* časopisu izdanje 14#3, Edward Vick izjavljuje da doktrina o svetinji više nije potrebna.

(42) Iste godine (1982), „Hiljadu dana žetve“ (One Thousand Days of Reaping) je pokrenuto sa ciljem da dovede još 1.000.000 novih adventističkih vernika do juna 1985. putem snižavanja standarda.

(43) Godine 1984, 1300 mađarskih vernika su isključeni zbog protesta u vezi sa crkvenim članstvom u Nacionalnom savetu slobodnih crkava. Adventistička crkva je decenijama umešana u Svetski savez crkava (vidi: The World Council of Churches and the SDA Church).

(44) Godine 1986, Konferencija britanske unije Adventista sedmog dana uzdiže britanske nedeljne zakone o trgovini.

(45) Godine 1989, u smernicama Severno-američke divizije (NAD) za „Naglasak na povratku kući tokom godine evangelizma“ na 37. str. 30-35 red, piše da Generalna Konferencija žele da svaki adventistički pastor u Severno-američkoj diviziji treba da se obučava u neuro-lingvističkom programiranju hipnoze, i da je 200 pastora već dobilo diplome instruktora. To je direktna, i ne svakako prva, promocija okultizma i spiritizma u Adventističkoj crkvi.

(46) Godine 1990, proslave ulaze u crkvu i nastavljaju da se šire, a u Odabranim svedočanstvima, knjiga 2, str. 336, nadahnuće nam kaže da kad ovo vidimo, mi smo „upravo pred svršetkom probe.“ Primetno je da adventistička crkva iz godine u godinu upućuje čestitke za „najveće hrišćanske praznike“ – Božić i Uskrs – koje i sama proslavlja, uključujući pagansku Novu godinu.

(47) Lažne „evangelizacije sveta“. Dvajt Nelson (Dwight K. Nelson) je bio govornik evangelističke serije Adventističke crkve Net '98, emitovane uživo preko satelita od 9. oktobra do 14. novembra 1998. iz *Pioneer Memorial Church* u kampusu univerziteta *Andrews*. Emitovana je na 38 jezika i došla je do ljudi u više od 100 zemalja na 7600 lokacija, od čega 2000 u Severnoj Americi. Iako je tematika predavanja bila vezana za knjigu Otkrivenja, Nelson nijednom nije pomenuo Katoličku crkvu, već se fokusirao na „odnos“, „jer toliko mnogo ljudi živi u prekinutim vezama“. Odabrao je temu „Pronalaženje zauvek prijateljstva sa Bogom“.

(48) Sistematska promocija katoličkog paganizma i okultizma kroz ilustracije u raznim crkvenim publikacijama. Naslovna strana izdanja časopisa *Ministry* iz avgusta 1990. slika dolazak lažnog Hrista za kojeg se tvrdi da je pravi Isus. Ova slika je krcata okultnim simbolima i tvrdnjom vođstva crkve da je veliko evangelističko oruđe u obliku postera. Ovaj časopis objavio je brojna izdanja sa izrazitim okultnim i pro-katoličkim ilustracijama. Takođe *The Cast*, od *Andrews University Seminary Pre-Year Book Staff* je ilustrovan rimo-katoličkim

umetničkim radom od početka do kraja.

(49) „Master studije“ autora Dejvida Elisa iz 1991. (*Becoming a Master Student*, by David Ellis) postaju obavezna literatura na većini adventističkih fakulteta. To je istočnjački mistički spiritizam.

(50) Prokatolička teologija i reklamiranje rimske crkve. U svojim obrazovnim ustanovama adventisti uče istoriju Katoličke crkve kao hrišćansku istoriju, što je potpuno suprotstavljeno biblijskom proroštvu, činjenicama, Reformaciji i Duhu proroštva.

Džordž Vandeman u svojoj knjizi „Podizanje i pad antihrista,“ na str. 54, 55, veliča dobročinstva hrišćanske otačke crkve u srednjem veku i zahvaljuje što je sačuvala Sveto Pismo. Za njega ta hrišćanska crkva je katolička. Sličan stav je izneo i Marvin Maksvel u svojoj knjizi „Apokalipsa“ (God Cares).

Majron Vidmer u časopisu *Pregled i Glasnik*, od 9, 23 i 30. septembra 1993. godine: „Bio sam iznenađen i oduševljen što je Biblija bila jedini udžbenik tokom papine posete na Svetski dan mladih. Kakva divna prilika za toliko mladih ljudi da čuju poruku jevanđelja izravno iz Božje Reči... Ili možda je bolje razumevanje da Bog radi kroz ovog papu [Jovana Pavla II] da otvori vrata katolicima ka velikim istinama Svetog Pisma o spasenju u Hristu... Pitam se ne koristi li On baš u ovim poslednjim danima neke neočekivane izvore da ohrabri mnoge pojedince (posebno katolike) u potrazi za istinom.“ Šta mislite o čemu je papa propovedao što je toliko oduševilo Vidmera, da li poruku tri anđela, pad Vavilona, ili nešto drugo? Posle promocije papinog „jevanđelja,“ Majron Vidmer je unapređen za profesora na Pacifik Junion koledžu, jednom od najlepših adventističkih kampova.

Vilijam Džonson, urednik magazina *Adventistički pregled*, 1994-95 u „Pobedi svetih poslednjeg vremena“: „Tumačiti zver iz mora iz Otkrivenja 13. glava kao papstvo čini da se nekako izvan duha vremena. U dobu kad se hrišćanstvo u globalu suočava sa totalnim napadom

sekularizma i kad među hrišćanima ekumenizam postaje popularan, to tumačenje ima ukus uskogrudosti i fanatizma.“ Šokantno zaista. Elen Vajt oko 90 puta u svojim spisima identifikuje zver iz mora kao papstvo. Dakle, prema Džonsonu, ona je bila fanatik.

Ranko Stefanović, profesor na *Andrews* univerzitetu, napisao je knjigu „Otkrivenje Isusa Hrista“ na 600 strana, koju su odobrili *Andrews* i *Notre Dame* univerziteti. Ako se pitate zašto ovaj drugi, to postaje jasno iz činjenice da se Stefanoviću „svezao jezik“ kad je trebalo pomenuti papstvo vezano za Otkrivenje 13. glava. U predgovoru te knjige nalazimo imena dekana *Andrews* univerziteta i sveštenika *Notre Dame*. (Uzgred, isti profesor se na predavanjima koja je držao na adventističkom teološkom fakultetu u Beogradu svojski trudio da objasni studentima kako papa i broj 666 nemaju dodirnih tačaka.)

(51) Između 1990-2000. adventističke publikacije, posebno dečji časopisi, nastavljaju da se pune Nju ejdž, okultnim i satanističkim znakovima i simbolima koji su sakriveni, i ne toliko sakriveni, u umetničkom radu. Takođe tipovi ličnosti (sangvinik ili vatren, kolerik, flegmatik, melanholik, itd.) nastavljaju da budu popularizovani, a potiču iz vavilonske astrologije.

(52) Između 1980-2000. godine, vrši se paganska uskršnja služba suncu u adventističkim crkvama.

(53) 1980-2000. obeležava i nedeljno bogoslužjenje u adventističkim crkvama. Još 1867. godine Elen Vajt je predvidela da Adventistička crkva postaje katolička! (vidi: Svedočanstva 1, str. 578). I u adventističkom časopisu od 5. marta 1981, na trećoj strani, Nil Vilson izjavljuje: „...postoji još jedna prava katolička (univerzalna) organizacija, crkva Adventista sedmog dana.“

(54) Vođstvo Adventističke crkve postaje progoniteljska sila.

i) Već je pomenuto isključivanje 1300 adventista u Mađarskoj zbog odbijanja sudelovanja u ekumenizmu. Evo objašnjenja koje je tadašnji

predsednik Generalne Konferencije, Nil Vilson, dao: „Savetovali smo grupu disidenata da priznaju organizaciju Svetske crkve (World Church Organization), da uključe svoje crkve u Svetsku crkvu. Ali mi ne možemo priznati suprotstavljenu organizaciju zasnovanu na lažnim premisama.“ (Pacific Union Recorder, February 18, 1985, p 4.) U to vreme Mađarska je bila komunistička zemlja i očito da su Generalna konferencija i Mađarska unija imali moći i uticaja da nalože građanskim vlastima šta da čine. Zapravo u vreme komunizma, kompletno crkveno rukovodstvo bilo je vrbovano u Mađarskoj, Bugarskoj i drugim zemljama istočnog bloka.

ii) Incident u Nju Orleansu na 54-oj sednici generalne konferencije (5. jul 1985.) Pet aktivista koji su delili pisani materijal o otpadu u crkvi je uhapšeno na javnom prostoru, uz saradnju Generalne konferencije. O tom incidentu izvestile su novine *The Times – Picayune* iz Lujzijane, 5. jula 1985, p A-25, gde se navodi da je njihove proteste na sednici zabranio Nil Vilson.

iii) Oktobra 1986. godine, u Keniji preko 200 „disidenata“ je pohapšeno uz punu saradnju crkvenog vođstva sa vlastima i policijom.

iv) Slučaj na saveznom sudu Australije br. vg 407. Ovaj slučaj pokrenut je 20. decembra 1991. godine od strane „predsednika, uprave i članova crkve Adventista sedmog dana“ i „Australo-azijske konferencijske asocijacije (ACA) Ltd.“, koja je legalni „korporativni identitet Adventista sedmog dana u Australiji. Oni su tužili 9 entiteta, od kojih su 8 bili pojedinci (od čega 5 članova crkve) i poštansku kompaniju zbog širenja oko 400.000 primeraka časopisa Protestant (The Protestant) koji su sadržali članke o Malom rogu iz Danila 7. glava, zveri nalik leopardu, zveri nalik jagnjetu, ikoni zverinoj, antihristu i Čoveku bezakonja, nedeljnom bogoslužjenju, trostrukoj anđeoskoj vesti, aktivnostima jezuita, itd. Adventistička crkva je pokrenula postupak radi „zaštite dobrog imena i integriteta u društvu.“ Tom prilikom zvaničnici crkve takođe su se izvinjavali svojim brojnim ljutitim ekumenskim

partnerima, o čemu je izveštavala australijska štampa.

(55) Adventističke vođe kao špijuni i saradnici državnih službi.

i) Nekadašnji predsednik čehoslovačke adventističke unije bio je Karel Novak. „Antikomunistički savez“ u tom području objavio je časopise u kojima su bila imena najistaknutijih članova StB-a (čehoslovačka verzija KGB-a). Na 84-om mestu bilo je ime pomenutog gospodina. („84. Nowak Karel, 10.12.1950, 'Redaktor' 19939, cirkev advent.7 dne.“ Noviny Periodical, November, 1992.)

ii) Preko vodeće agencije izvesnog broja propovednika adventista sedmog dana u Tuli (Rusija), održani su ponovni izbori starijih zvaničnika crkve Centralnog regiona. Kao rezultat ove akcije, agent 'Svetlov' biće opet postavljen u ovaj ured. (Prevedeno iz Izveštaja Četvrtog odeljenja Pete direkcije KGB-a, SSSR, novembra 1986.) Ko je dakle bio KGB agent pod tajnim imenom „Svetlov?“ Mihail P. Kulakov. Ovaj čovek ne samo što je bio predsednik divizije Adventista sedmog dana u Sovjetskom savezu, već takođe i sekretar Udruženja pastora (Ministerial Association) i jedan od 11 potpredsednika Generalne konferencije (vidi Adventist Review, 26. jul-2. avgust 1990, str. 4-5). Evo šta je Robert Folkenberg, tadašnji predsednik Generalne Konferencije, izjavio o njemu: „Taj čovek (Kulakov) je Božji čovek, i ja zalažem svoju reputaciju na poverenje za tog čoveka...“ Takođe 1990. godine kad je Kulakov hteo da se povuče, Robert Folkenberg ga je zamolio da ostane. Dakle, prema vođama crkve, moguće je raditi za KGB (kao komunistički špijun i kontraobaveštajac) i za Boga u isto vreme.

(56) Medicinski eksperimenti – adventisti kao zamorci. Godine 1954, Adventistička crkva i vlada Sjedinjenih Američkih Država napravili su ugovor da crkva obezbedi dobrovoljce za vojno-medicinske eksperimente i istraživanja zavedena pod šifrovanim imenom Projekat „Beli kaput/mantil“ (Operation White Coat). Cilj projekta je bio izlaganje dobrovoljaca raznim infektivnim bolestima i razvoju odgovarajućih metoda za njihovu prevenciju i lečenje, od čega bi navodno imali

boljitak ne samo pripadnici vojske već i svi građani. Do jeseni 1970. godine, crkva je podstakla oko 2300 svojih članova da se prijave za ovaj projekat. Međutim, stvarni cilj projekta bio je biološko i hemijsko ratovanje, a dobrovoljci su bili nasamareni, tako da se veliki broj učesnika nikad nije oporavio. Inače američki dobrovoljci za ove bio-hemijske probe obično su regrutovani iz zatvora ili oružanih snaga, a „mnogi od tih zamoraca bili su mladi adventisti,“ kako je izvestio Maclean's Canada's National Magazine, 21. aprila 1962, p 41-42. (Pogledati video na adresi: <https://youtu.be/Dcv1dFCNXPU>)

(57) Ime „Adventisti sedmog dana“ kao trgovačka marka. Godine 1981, imena „adventisti“ i „adventisti sedmog dana“ registrovana su kao trgovačka marka (trademark) (Registracija br. 1,176,153 i br. 1,777,185; prema objavi u *Adventist Review*, 24. novembra 1983). Između ostalog, to su uradili da bi mogli sudski goniti sve one koji koriste ta imena bez dozvole Generalne Konferencije ili žigošu otpad. Za taj posao angažovali su advokata rimo-katolika po imenu Vinsent L. Remik (Vincent L. Ramik). Rezultat je bio „Sporazum“ (Settlement of Agreement) prema kojemu je sudski zaprećeno preko 150 pojedinaca da potpišu stranu 8 ovog dokumenta, čime daju svoju saglasnost da unište sva obeležja, oglase, publikacije, knjige novine ili drugo što sadrži ime „adventisti sedmog dana.“ To je uključivalo i knjige Elen Vajt, izdanja *Pregleda i Glasnika* i *Znaci vremena*. Ovaj „pravni akt“ je stigao i jednu malu kućnu grupu od 8 članova pod imenom Kongregaciona crkva adventista sedmog dana na Havajima 1987. godine. Pastor te grupe, Džon Marik (John Marik) je osuđen da plaća 500 US\$ globe na dan. Konačno, 16. decembra 1989, on je uhapšen i pod lancima sproveden u zatvor u Los Anđelesu, sa nagomilanom globom od 300.000 \$, samo zato što se nije pokorio Generalnoj konferenciji, koja, uzgred budi rečeno, za ovakve i druge „pravne poslove“ koristi novac od desetaka koje prilažu vernici crkve.

(58) Demokratija u Adventističkoj crkvi. U Atlanti, Džordžija, SAD,

održana je 59-a sednica Generalne Konferencije crkve Adventista sedmog dana, u periodu između 23. juna i 3. jula 2010. godine za koju je utrošeno „skromnih“ 15 miliona dolara. Iz saopštenja za javnost sa te Konferencije može se uočiti sledeće: i) Važne odluke u crkvi donose se glasanjem delegata. ii) Rasprave uključuju i takva pitanja kao što je Božje stvaranje opisano u knjizi Postanja nasuprot evoluciji, što znači da delegati mogu glasati za uvođenje evolucije u adventističkim školama (ovom prilikom zastupnici evolucije su jedva nadglasani prostom većinom od nešto preko 50%). Podsetimo se da je „demokratska većina“ Izraelaca „izglasala“ da Boga zamene zlatnim teletom dok je Mojsije bio odsutan radi primanja Zakona (Izlazak 32. glava). iii) Svetske protestantske crkve usaglašavaju se sa ciljevima Ujedinjenih nacija koje rade na uspostavljanju Novog svetskog poretka; iv) Ističe se verska „tolerancija“ i politika nezameranja. v) Dominiraju dnevno-političke teme, kao što su promocija ženskih prava, borba protiv zlostavljanja dece i sl. Ne treba naglašavati da je ovo potpuno suprotno biblijskim načelima i misiji Božjeg naroda posletka vremena.

(59) Infiltratori u Adventističkoj crkvi i gušenje istine. Nekada su infiltratori u crkvi morali da budu veoma smotreni i dobri glumci da bi se uspeli prikriti dok ne obave svoju misiju. Danas, zbog demokratije i krhkih načela, to nije slučaj, te zbog opšte pometnje u verovanjima i stavovima, oni praktično deluju ruku pod ruku sa otpalim vođstvom.

Iz istorijskog iskustva protestantizma, evo nekih opštih karakteristika radnika za rimsku crkvu: i) Oni nemaju nikakvog respekta prema svedočanstvima Svetog Pisma prosto zato jer njima Božja Reč nije autoritet već njihovi nadređeni odnosno crkva. Sveto Pismo proučavaju samo zato da bi pronašli najbolju taktiku za uništenje zdrave vere kod drugih ljudi. ii) Kad god situacija to nalaže, oni mogu da budu veoma bogohulni po svim pitanjima. Tako će sve učiniti da pomrače važne istine za posledak vremena govoreći kako ne treba beznačajne stvari isticati iznad jevanđelja ljubavi i slično. Oni zapravo na suptilan način

naređuju ljudima da ignorišu Sveto Pismo. Vrlo sličnu metodologiju i taktiku podriivanja vere u Božju Reč koriste i kad je reč o nadahnuću i delu Elen Vajt. Gde god mogu vade iz konteksta njene izjave kako bi izložili navodne kontradikcije i pogrešno predstavili njenu ličnost. iii) Oni su beskrupulozni i deluju po motu „cilj opravdava sredstvo.“ Tako agentica na „zadatku“ podriivanja i rušenja njima neprijateljske verske zajednice neće prezati da se upusti u nemoral kako bi iskompromitovala muškarce koji podlegnu njenim „čarima.“ Naravno prethodno joj operu mozak kako će time sakupiti „poene“ kod „device Marije.“ Između ove manipulacije i logike bombaša samoubice nema suštinske razlike. O agentima je suviše trošiti reči, dovoljno govori jezuitska zakletva. iv) Jedno od najjačih obeležja jezuite je da će nametnuti razne principe na svoje neprijatelje kojih se sam nikad ne drži. Tako će u teologiji neprekidno naglašavati fokus na Hrista i „ljubav“ kao široke pojmove koji pokrivaju sve. Zagovaraće poštovanje različitosti mišljenja, iznošenja i gajenja suprotnih stavova kako bi stvorili što veću zbrku. Naivne osobe obično se oduševavaju njihovom „visokom kritikom,“ „širokogrudim“ i „svestranim“ stavovima i pronose istu priču, nesvesno podupirući njihovu stvar i šireći „reč.“ v) Ako se suprotstavite nekom od ovih agenata, slede uvrede i pokušaj kompromitovanja vaše ličnosti po svaku cenu. Ne postoje argumenti kojima im se može dopreti do savesti ili razložno ih uveriti u neispravnost stavova i puteva, jer su majstori obmane i izvrtanja stvari. vi) Oni su despotičkog karaktera i mrze princip slobode savesti koji je Bog dao. Oni se vešto uvlače u administrativni sistem protivničke crkve kako bi ušutkali svaku priču koja razotkriva RKC i papstvo, što na kraju neminovno dovodi do istupanja pravih vernika iz takve zajednice, da bi onda njihov izlazak iskoristili za optužbe o sektaštvu, fundamentalizmu, „govoru mržnje,“ itd. Pozicija rimske crkve uvek je bila nasilna i despotička gde crkva mora sve držati pod svojom kontrolom, hteli to vernici ili ne. Ista situacija je danas sa upravnim telom Adventističke crkve – Generalnom Konferencijom – koja se nalazi na vrhu piramidalne

hijerarhije, vrlo nalik katoličkoj. Brojni primeri svedoče da adventistički lideri koriste sličnu taktiku kao jezuiti protiv istinskog adventnog naroda. U stvari vrlo je verovatno da na mnogim ključnim pozicijama zaista i jesu stvarni jezuiti. Danas postoji snažna tendencija ka globalizmu i osudi nezavisnih pokreta i pojedinaca. Sve bitne tačke istine otkrivene za posledak vremena izložene su konstantnoj kritici, omalovažavanju i guranju u stranu na račun tobožnjeg zajedništva i „jevanđelja ljubavi.“ Adventistički teolozi i kler su jednako bezobrazni kao u svim ostalim palim crkvama, ali duhovno najopasniji iz razloga što se baštine na pokretu koji je nekad nosio istinu.

(60) Manipulisanje spisima Elen Vajt. Danas ne samo što postoje kontradikcije i posve drugačije doktrine u učenjima Adventističke crkve u odnosu na pionire Adventnog pokreta, uključujući Elen Vajt, već takođe ima neslaganja u samim njenim spisima, cenzuriranih i izbrisanih delova. Pored toga, Elen Vajt optužuju za plagijatorstvo. Uredništvo crkve i Zaostavština Elen Vajt (The Ellen G. White Estate) objavili su (i još uvek publikuju) na stotine kompilacija potpisanih njenim imenom, praveći tako sve veću zbrku i onemogućavajući prosečnog čitaoca da pohvata konce u celoj toj gomili izdanja. Zašto to rade? Osim očekivanja da imenom Elen Vajt nametnu autoritet o iskonstruisanim predmetima među adventistima, drugi razlog je svakako finansijske prirode, jer se te knjige prodaju u najvećem tiražu.

Spisi Elen Vajt napadnuti su iznutra iz nekoliko pravaca: (i) Ubacivanjem plagijata, tj. delova teksta iz pera drugih autora, što je uzrokovalo da Elen Vajt optužuju za plagijatorstvo, i da se njeno nadahnuće generalno dovodi u pitanje. (ii) Brisanjem i uklanjanjem tekstova sa otvorenim ukorima crkvenom vođstvu, delova koji se ne uklapaju u „viziju“ vođstva i njihove planove, kao i citata koji jasno osuđuju palo hrišćanstvo i lažirane crkve (politika nezameranja i ekumenizam). (iii) Brisanjem i uklanjanjem citata koji potvrđuju kako istinsko Božje nadahnuće deluje. (iv) Kompilovanjem različitih delova i delića tekstova

izvađenih iz originalnog konteksta, kako bi se proizveo planski osmišljeni drugačiji utisak i zaključci kod čitalaca (obično u pravcu favorizovanja crkve i njenog vođstva, kao navodnog „glasa Božjeg“). (v) Stvaranjem kontradikcija nastalih ubacivanjem tuđih, nenadahnutih spisa, kao i preuređivanjem tekstova po izboru kompilatora (vođstva crkve i Odbora za Zaostavštinu Elen Vajt). (vi) Sistematskim zapostavljanjem i guranjem u drugi plan spisa Elen Vajt kroz stvaranje lažnog utiska da se radi o prevaziđenoj prošlosti, neprimenjivoj na današnje vreme, i da je doktrina koju kreira vođstvo crkve vrhovni i konačni autoritet.

(61) Jednu od akcija navodne promocije spisa Elen Vajt, pod nazivom „Projekat Velika borba“ lansirao je aktuelni predsednik Generalne Konferencije crkve Adventista sedmog dana, Ted Vilson, koji se smatra „konzervativnim“ u tim krugovima, nakon svog izbora 2010. godine. Početak te kampanje obeležilo je slanje 22.000 primeraka „Velike borbe“ na sve poštanske adrese u okruženju ureda Generalne konferencije. Kasnije se ovaj projekat proširio i Vilson se založio da se distribuiraju preko 100 miliona primeraka „Velike borbe“ širom sveta. Naravno „konzervativni“ vernici oduševljeno su pratili ovu akciju svog predsednika koji se zauzeo u pravcu „stvarne evangelizacije“, a ne evanđeosko-ekumenske propagande koja je duvala kroz adventizam poslednjih pola veka. Ali šta je bio stvarni cilj? Projekat je kasnije preimenovan u „Velika nada“. Nova „Velika borba“ bukvalno je očerupana, praktično dokusurena, iz koje su uklonjeni svi međaši određene Božje poruke za posledak vremena. Publikovana od obje štamparije denominacije Adventista sedmog dana, Pacifik Presa i Pregleda i Glasnika, „Velika nada“ kao svog autora navodi Elen G. Vajt, ali da li bi Božji prorok prihvatio prerađenu verziju „Velike borbe“ koja ne uključuje: i) poruku o čišćenju nebeske svetinje; ii) drugu anđeosku poruku o izlasku iz Vavilona; iii) treću anđeosku poruku koja ekspozicira nedelju kao Žig zveri; iv) 1844. godinu kao čas Božjeg suda; v) istražni sud (ključni deo poruke prvog anđela); vi) identifikaciju

Vavilona, majke bludnice i njenih kćeri; vii) identifikaciju zveri iz Otkrivenja 13. i 17. glava; viii) „Mali rog“ koji progona istinski Božji narod u periodu od 538-1798. i njegovu ulogu u poslednjim danima; ix) iskušenja i progon protestantskih reformatora i držalaca Božjeg Zakona; x) uzdizanje Adventnog pokreta i ostatka koji drži zapovesti Božje i veru Isusovu.

(62) Falsifikovani prevodi dela Elen Vajt u cilju podupiranja lažnih crkvenih dogmi. Knjiga „Vaspitanje“ izdata je 1903. godine. Pogledajte jedan pasus iz izdanja na srpskom jeziku AK „Preporod“ 1980, poglavlje „Prikaz Njegovih metoda“, str. 84: „Veran svome obećanju, *Član božanskog Trojstva*, proslavljen u nebeskim dvorovima, dao je od svoje punine svojim sledbenicima na Zemlji. Njegovo ustoličenje s desne strane Bogu bilo je objavljeno izlivanjem Duha na Njegove učenike. Zahvaljujući Hristovom trudu, ovi učenici bili su usmereni da osete svoju potrebu za Duhom; zahvaljujući pouci Duha, potpuno su se pripremili i pošli da obave svoje životno delo.“ Međutim, kad konsultujemo original, nigde ne nalazimo „Člana božanskog Trojstva“: „Faithful to his promise, *the Divine One*, exalted in the heavenly courts...“ (Education, 95.3)

(63) Uporedo sa dogmom o trojstvu, veleizdajom biblijskog Boga, Adventistička crkva postepeno i lukavo uvodi „bogoslužjenje“ nedeljom u svojim crkvama. Evo i nekih pogleda na Šabat i nedelju iz crkvenih publikacija:

„Bogu je drago da idemo u crkvu u oba dana [subotu i nedelju]. On želi da mu služimo u oba dana... Svako ko izdvoji celi dan svake sedmice i provede ga sa Bogom imaće više Božje sile u svom životu, i Bog može činiti više kroz njega i u njemu.“ (Signs of the Times, March, 1990, p. 22-23)

„Dok subotna zapovest ima posebnu praktičnu vrednost, taj naročiti dan, u i od sebe, nema. Na taj način... držanje nekog drugog dana moglo bi ‘funkcionisati’...“ (Pauza za mir: Šta Božji dar šabata može

značiti za vas, str. 114, Kliford Goldštajn, izdanje Pacific Press Publishing Association 1992. (katalogizirano kao doktrina adventista sedmog dana)

„Šta adventisti sedmog dana veruju? Poslušajte pastora Jere Webb-a kako iznosi svež pogled na ‘Istinu.’ Predmeti uključuju... ‘Hristocentrični razlozi za nedeljno bogoslužje’...“ (Pacific Union Recorder, June 4, 1990, p 27)

(64) Obelisci i falusna paganska obeležja danas dominiraju na gotovo svim adventističkim crkvama. Neke crkvene građevine su gotovo identične katoličkim crkvama. Pod čijim oltarom se ljudi mole u ovim objektima?

(65) Savremena Adventistička crkva podstiče i upražnjava kontemplativnu molitvu, molitvu uz vežbe disanja, Duhovnu formaciju („duhovne vežbe“ Ignacija Lojole, osnivača Društva jezuita), Božje ratnike i Isusovu molitvu, Molitvene stanice, Molitvene sobe, Molitveni lavirint, itd. Ove i mnoge druge termine i izraze poučavaju adventističke vođe u vodećim obrazovnim institucijama, crkvama, bolnicama i mladi propovednici su zakoračili u katolički misticizam, panteizam, nju ejdž, osnove spiritualizma su prodrle u hrišćansku terminologiju. Mnoge vođe (neki to otvoreno izjavljuju) su učeni i pod uticajem su jezuita i raznih nju ejdž učitelja.

(66) Otac i Sin kao metafore i antropomorfizmi. Današnje vođe i teolozi Adventističke crkve poriču da je Hrist uzeo ljudsku prirodu posle pada. To je u potpunosti dosledno onome što veruju o Hristovoj prirodi Boga. Sin Božji je **metafora** za njih pa je i Sin čovečiji metafora takođe. Tako i Očeve reči „ti si moj voljeni sin,“ su metafora, to sve, po njima, nije stvarno. Tako oni poriču i Oca i Sina, što je glavna odlika antihrista, prema nadahnutoj reči od apostola Jovana.

Grčka filozofija smrtnog tela i grešne prirode je takva da Bog mora biti odvojen od grešnika, i tako se gubi u svim tim stvarima. Ova

najdragocenija istina će se objaviti jakim glasom, ovo je poruka Otkrivenja 18, prepoznavanje Hrista kao sina Božjeg, ovo je što su učenici propovedali da je Hrist sin Božji i čovečji, to je bila poruka iz 1888, Hrist, sin Božji, sin čovečji, veliki cilj koji je postignut za nas bespomoćna ljudska bića, da bi postao blagoslov za nas. On mora u potpunosti da nasledi sve što smo mi da bi mogao da nam dâ u potpunosti nasleđe koje je On primio i da podeli sa nama. U zaključku: Oni koji imaju Sina imaju život, oni koji nemaju sina nemaju života (Jovan 3:36; 1. Jovanova 2:22,23).

(67) Propagiranje i uvođenje sodomije u crkvu. Svi oblici nemorala postali su prihvatljivi u Adventističkoj crkvi. Adventističke crkve otvoreno prihvataju homoseksualizam i LGBT ideologiju.

(68) Zloupotreba desetaka i crkvenih priloga. Sama po sebi kontroverzna i nehrišćanska ustanova desetak u novcu u Adventističkoj crkvi pokazala se kao jedno od glavnih sredstava duhovne i moralne propasti crkvenih službenika. Ovim novcem u potpunosti raspolaže Generalna Konferencija koja ne preza da ta sredstva uloži na berzi, akcijama ili u poslove koji uključuju nakit, kafu, čaj i druga kofeinska pića, projekte, vojne borbene avione, bio-hemijsko oružje, kao i lager najvećeg proizvođača sveže svinjetine u SAD. Čak je crkva koja je registrovana kao korporacija koristila ovaj posvećeni novac za podršku Nacionalnom savetu crkava i Svetskom savetu crkava od 1959 (postoje dokumenta koja to potvrđuju) koji zauzvrat koriste ovaj novac za pospešivanje terorizma i ubijanje hrišćanskih misionara (postoje dokumenta); no oni ipak konstatuju da Bog i dalje očekuje od svoga naroda da donosi svoje desetke i prinose u crkvu! Upravo zbog novca članstvo u crkvi je veoma bitno i glavni kriterijum „uspešnosti“ je ko je koliko doveo ljudi ili ih krstio.

(69) Uporno nepriznavanje očiglednog otpada. Nijedna crkva, pa svakako ni Adventistička, neće kazati da pripada duhovnom Vavilonu. Crkve su biznis i monopol i neće nikad same sebe raspustiti.

Kako crkva ili pojedinac padaju? Bog ljudima objavljuje sebe, svoju poruku i planove za čovečanstvo. Sve Božje planove za čoveka objedinjuje i obuhvata veliki Plan spasenja. Tom cilju je sve drugo podređeno. Osnovna Božja poruka upućena čoveku odnosi se na povezivanje sa Ocem i Sinom i promenu karaktera, kako bi se čovek mogao kvalifikovati za spasenje. Od toga ne postoji ništa važnije. Do promene karaktera se dolazi verom, pokajanjem i odbacivanjem greha, što predstavlja duhovno novorođenje. Novorođen čovek ima sposobnost razumevanja istine, a više takvih osoba sa određenim darovima odnosno talentima koje Bog daje čine duhovno telo vernika koje zajednički deluje u dva osnovna pravca: 1) izgradnja zajednice u Hristu); 2) svedočenje svetlu, u cilju pridobijanja ljudi za Boga i spasenje. Sve drugo što unosi bilo kakve elemente sebičnosti ili ljudskih interesa, ispada iz ovog obrasca, ili se diskvalifikuje iz okrilja spasenja. Da bi se određeni motivi i akcije pravdali, takvima je potrebna izvrnuta nauka, što dovodi do manipulacija svih vrsta. Duhovna sila koja tada preuzima kontrolu je demonska, i demoni daju harizmu, ubedljivost i svetovni napredak tim ljudima ili organizacijama. Pošto je čovek po prirodi sklon grehu i lažima, velika većina ide linijom manjeg otpora i pravda se povodjenjem za ostalima, tradicijom, običajima, zvaničnom naukom, lažnim autoritetima, crkvama i sl. Crkve uspostavljaju svoju hijerarhiju, sistem koji same kontrolišu, ili su kontrolisane od zemaljskih sila u senci. Tako se stvara lažno nasleđe koje nema nikakve veze sa novorođenjem i stajanjem uz istinu. U nekim slučajevima, kao kod adventista, zbog njihove relativno kratke istorije, može se činiti da su bliski istini. Međutim, praksa, plodovi otpada, sve to vrlo jednostavno demantuju. Otuda najstrašnije Božje osude padaju upravo na licemerno i dvolično ponašanje onih koji se predstavljaju da nose Božju Reč. Kako, dakle, padaju protestantske crkve, uključujući adventističku? Kroz utapanje u svetski sistem gde su neminovni kompromisi svih vrsta. Matrica propasti (u smislu propasti po Božjim merilima) svih protestantskih reformnih pokreta upravo je bila kroz osnivanje

„crkava“ sa centralizovanom upravom, koje je zatim glavna „majka crkva“ lako poklapala i vraćala pod svoju kontrolu. Poenta je da se ne može biti u sistemu, a da sistem ne vlada nad vama. Onog trenutka kad Božji narod, ili njegovi istaknuti predstavnici počnu voditi „politiku“, umesto oslanjanja na Boga, završavaju kao lak plen sistema. Upravo zato što crkve propadaju po tom obrascu, Bog mora da podiže verne ljude, obično neznatne i nepriznate od sveta, za svoje Delo. Tako je bilo u svim vekovima, tako je bilo u Isusovo vreme, tako je bilo za vreme protestantske reformacije, tako je i danas, i tako će biti do kraja istorije pobune. Brojni su pokazatelji da crkve lažiraju religiju i da nemaju veze sa Bogom. Isto važi za adventističku crkvu gde je sve svetovno i lažno, a uporno se prikazuje kao ispravno. Ali u svakoj crkvi postoje pojedinci koji se mogu obratiti. Zato Bog poziva svoj narod da izađe iz Vavilona, kako ne bi nastradali u njemu kao saučesnici u gresima i zbog izlivanja Božjeg gneva.

Obrazac kako treba funkcionisati Božji narod dat je kroz delovanje novosavezne rane hrišćanske zajednice. Takva zajednica je fleksibilna i praktično neuništiva šta god da se desi, jer je rasejana svuda po svetu i ne vuče za sobom „crkve“ i establišment.

(70) Otpad preko „školovanih kadrova“. Da bi se neko uopšte našao u crkvenoj administraciji i „napredovao“ mora biti „školovani kadar“. Naravno same „teološke škole“ i njihov program rada moraju biti usklađeni sa sistemom da bi bile „priznate“. To je sistem žigosan prljavštinom ovoga sveta koji će, kad mu se potčinite, neminovno utisnuti svoj pečat na vama. Akademske titule se obično stiču na sekularnim i katoličkim univerzitetima. Količine laži koje ćete progutati i usvojiti na tom putu su ogromne. To je cena da se stekne „diploma“ i postane „uvaženi član akademske zajednice“. Na taj način proizvode se lažni verski autoriteti i struktura potpuno nesposobna i nekvalifikovana za Božje delo. To su „kadrovi“ koji su zatrovani lažnim naukama, obučeni za širenje istih i primenu obmanjivačkih metoda vrbovanja

ljudi i zaštite svoje crkve/preduzeća. Sve dok se kreću u okvirima iskonstruisane paradigme, oni su „dobri“ i „poželjni“ članovi svoje crkve. Tako profilisane osobe su onemogućene da paralelno razvijaju karakter i vrline kakve Bog traži. Jednom učinjen kompromis sa zlom povlači lančanu reakciju drugih kompromisa, i tako se otpali sistem nadograđuje i širi kao rak gutajući svoje žrtve. I pošto Bog ne može blagosloviti nikakvu prevaru ni simbiozu sa svetom, da bi se crkva održala kao ustanova ona mora koristiti sve metode manipulacije koje se inače koriste u svetu. U jednoj takvoj sredini gde su upravna struktura i celi establišment lišeni zdrave duhovnosti i sposobnosti razlikovanja stvari, infiltratori ne samo da neće biti prepoznati i demaskirani, već će lako zauzeti ključne položaje i biti visoko poštovani i cenjeni od drugih (zbog titula i pozicija moći). Takođe neće postojati adekvatni filteri za prijem novih vernika. Tako funkcioniše i Adventistička crkva koja je zbog toga i brojnih drugih razloga odavno integralni deo palih crkava i sveta. Ipak, zbog dobrog nasleđa iz prošlosti, zadržao se mali deo zdravog verskog tkiva među običnim ljudima pa čak i nekim savesnim propovednicima, u sve manjem broju kako vreme prolazi. Tako je danas HAC došla do potpuno izokrenutog poretka stvari: neobraćeni ljudi i Božji neprijatelji postali su „čuvari ustanove“ koji onemogućavaju svaku reformu i spremno sankcionišu retke pojedince koji se usude da podignu glas za istinu. HAC je danas „protestantska crkva“ samo u domenu protestovanja protiv istine i svega što bi moglo ugroziti status i biznis te korporacije.

(71) Uporno prodavanje priče o „crkvi koja neće pasti“. Omiljena mantra za odbranu koja odmah ukazuje na odsustvo zdravog rezona je „ova crkva neće pasti“. Ali toj mantri ljudi su naučeni od crkvene hijerarhije kojoj je manipulacija u opisu posla. Oni koriste ljudske slabosti i služe se raznim psihološkim trikovima i sredstvima za vezivanje i kontrolisanje ljudi. Tako te religijske štetočine sprečavaju i zadržavaju pod svojom kontrolom one koji imaju makar neko osvedočenje u istinu i potrebu za izlaskom iz duhovnog Vavilona. Samo oni koji su

posvećeni nadgradnjom u Hristu kao Steni ili Ugaonom kamenu mogu delovati na zemlji kao predstavnici i „ključari“ nebeskog Kraljevstva. Oni „vežu“ i „razrešuju“ na zemlji delujući u Božjem i Hristovom duhu istine. To je jedini i isključivi način na koji se može imati takva autorizacija od Boga. Međutim, ne postoji nikakva garancija da je iko od ljudi, bilo kao pojedinac ili verska zajednica, trajno, neopozivo i neotuđivo, u svakom trenutku i pod svim okolnostima, „ključar“ nebeskog Kraljevstva. Dakle, kao što zbog (zlo)upotrebe naše slobodne volje, nepostojanosti u veri i iz drugih razloga možemo privremeno ili trajno odstupiti od Boga kao pojedinci, isto to je primenljivo na versku zajednicu. Ne postoji nikakva „crkva koja neće pasti“, postoje samo oni koji se zidaju u Božju građevinu i koji su sigurni u njoj sve dok su postojani u veri i odani Bogu. „Bog ima crkvu. To nije velika katedrala, niti je nacionalna ustanova, niti su to razne denominacije; to je narod koji voli Boga i drži Njegove zapovesti. 'Gde su dva ili tri sabrana u moje ime, onde sam ja među njima' (Matej 18:20). Gde je Hrist čak i među nekolicinom najskromnijih, ovo je Hristova crkva, jer prisutnost Najvišeg i Svetog koji prebiva u večnosti jedino može ustanoviti crkvu.“ (Ellen G. White, *The Upward Look*, p. 315) Propaganda o „crkvi koja neće pasti“ je toliko jeftina da se poistovećuje sa bezobrazlukom katoličkih ili pravoslavnih teologa. Kao da Bog ili Božji narod zavise od svetske institucije.

(72) Lažna identifikacija Adventističke crkve kao „Laodikeje“ – poslednje skupštine iz Otkrivenja 3:14-22. Ovaj „argument“ adventistički teolozi izvlače iz spekulativnog tumačenja sedam skupština u Maloj Aziji pomenutih u Otkrivenju 2. i 3. glava kao sedam „crkava“ hrišćanske ere do Hristovog drugog dolaska, pri čemu je poslednja od njih odnosno Laodikeja Adventistička crkva. Zajedno sa određenim zloupotrebljenim citatima Duha proroštva, ovo je jedna od omiljenih crkvenih mantri zagovornika ostajanja u HAC-u po svaku cenu.

Tačno je da je Elen Vajt primenjivala ukor Laodikeji na adventiste, što

je takođe primenljivo na sve druge „mlake“ hrišćane, ali je vrlo pogrešno poistovetiti Laodikeju sa ustanovom crkve, kao što je pogrešno prethodnih šest skupština poistovetiti sa bilo kojom „zvaničnom“ crkvom u hrišćanskoj eri, jer takvo tumačenje jednostavno ne dopuštaju proročanstva o otpadu pseudo hrišćanske crkve. Božji narod je uvek u Otkrivenju prikazan kao ostatak koji se drži dalje od otpada ili se potencijalno poziva na vernost Bogu tako što će izaći iz duhovnog Vavilona. Dakle, Sveto Pismo nikoga ne poziva da postane deo Božjeg naroda tako što će se učlaniti u neku svetsku crkvu.

(73) Uvođenje i zaredivanje žena u službi pastora i funkcionera crkve. U skladu sa savremenim sekularnim „tekovinama“ i zbog osnovnog nerazumevanja ustanove porodice kao obrasca nebeske – Oca i Sina, usled otpada kroz prihvatanje dogme o trojstvu, Adventistička crkva je usvojila praksu drugih palih crkava zaredivanja žena u službu, što se jasno suproti načelima Svetog Pisma (1. Timoteju 2:12-13; 1. Korinćanima 11:3; 14:33-35; Efescima 5:22-25).

(74) Šta je Reč Božja postala za moderne adventiste? Odgovor nam daje reklamna poruka za Bibliju na matičnoj strani „Biblijskog otvorenog instituta“: „Biblija je osnova evropske kulture. Bez njenog poznavanja ne može se govoriti o opštoj kulturi! Ona nije samo religiozna knjiga već i izvor mnogih mudrih izreka u našem maternjem jeziku. Biblija je polazna tačka čovekovog pogleda na svet i kompas moralnih vrednosti čovečanstva. Bez obzira da li smo vernici ili ne, ovu knjigu treba da poznajemo. Biblijski otvoreni univerzitet je program koji nam pomaže da to učinimo na zanimljiv način!“

(75) Crkva Adventista sedmog dana je potpisnica Zakona u Americi koji ne dozvoljava nikakvu kritiku ili omalovažavanje drugih verskih zajednica. Troanđeoska poruka, zbog koje je i nastao Adventni pokret je praktično zabranjena od strane rukovodstva crkve da se propoveda. Između ostalog, zbog toga je promenjen logo crkve koje je sada posve ekumenski i okultni. Adventistička crkva se i formalno pravno odrekla

biblijskih učenja i učenja svojih pionira, među kojima prednjači uvođenje vavilonske nauke o trojstvu.

U najkraćem, današnja Adventistička crkva nema ništa zajedničko sa Adventnim pokretom kojeg su činili ljudi **izišli** iz otpalih crkava, baš kao što Bog i nalaže. Današnja crkva ima organizaciju, ali ta organizacija služi na zlo, jer se, kao što se vidi, svim silama trudi da održi lažnu sliku koju je sama kreirala. Poređenje sa starim Izraelom u smislu otpada koji Bog toleriše takođe je jeftina propaganda. Nije Bog kao dobroćudni narkoman (kakvim ga crkve predstavljaju) koji bi u nedogled davao svoj blagoslov otpadu. Istorija starog Izraela, naprotiv, pokazuje da je otpad zapečaćen na smrt, a retki pojedinci ili grupe vernih su održavali kontinuitet izabranog naroda. To nasleđe se nikako nije moglo preneti putem institucije (Izraela ili Jude), već isključivo obraćenjem Bogu, verom i poslušnošću. Istu situaciju imamo danas.

(76) Lažni autoriteti i vođe u crkvi. Crkva kao ustanova bi bila relativno sigurna samo kad bi vođe bili istinski autoriteti, od Boga postavljeni na tim pozicijama. Na žalost, od toga nema bukvalno ništa, jer to su sve karijeristi kao u politici, čiji izbor nema ništa sa Božjom voljom, i koji do položaja dolaze preko crkvenih klanova, lobiranjem i nemilosrdnim probijanjem gde se radi cilja ne biraju sredstva. Dobronamerni ljudi, kakvih ima svuda, svojim prihvatanjem hijerarhije samo krepe ruke bezbožnicima i još ih finansijski podržavaju. To je zloupotreba intelekta, talenata, vremena i novca.

S druge strane, Biblija uči o spontanom autoritetu koji se prepoznaje kao takav od vernika i priznaje od Boga.

(77) Unija sa papstvom kao znak konačnog otpada. „Crkva koja drži reč Božju je nepomirljivo odvojena od Rima. Protestanti su se jednom odvojili od ove velike crkve otpadništva ali su onda prišli još bliže k njoj, i i dalje su na putu pomirenja s Rimskom crkvom. Rim se nikad ne menja. Njena načela se nisu nimalo promenila. Ona nije oslabila prolaz između sebe i protestanata; oni su postigli sav taj napredak. Ali

šta to govori o protestantizmu danas? Odbacivanje biblijske istine je ono što čini da se čovek približi neznaboštvu. Crkva koja smanjuje razdaljinu između sebe i papstva je otpadnička crkva.“ (Ellen G. White, The Signes of the Times, Feb 19, 1894, par. 4)

(78) Otvorena saradnja sa Vatikanom i jezuitima. Adventisti su „globalni partneri“ sa jezuitima, protestantima i drugim verama. 16. do 19. oktobra 2018. godine jezuiti su bili domaćini konferencije za svoje „Globalne partnere“ u svom sedištu u Rimu. Tema je bila zagovaranje prava dece imigranata. Adventisti sedmog dana bili su prisutni jer su postali „globalni partneri“ s protestantima, katolicima, pa čak i s jezuitskim redom. Pošto danas ne mogu silom da nameću rimokatolicizam, jezuiti su zamenili jevanđelje Isusa Hrista socijalnom pravdom. Oni uče da se propovedanje jevanđelja Isusa Hrista može bolje ispuniti kroz društveni aktivizam i društvene promene, umesto fokusiranja na biblijsku istinu i doktrinu. Samo u Sjedinjenim Državama, jezuiti poseduju i deluju preko oko 90 različitih organizacija socijalne pravde koje promovišu liberalne / marksističke ideje. Budući da je Rim odbacio istinu kao svoju osnovu za jedinstvo s drugim crkvama, umesto Biblije treba im nešto drugo na čemu se mogu ujediniti. Rim koristi širok spektar društvenih, sekularnih, levičarskih, političkih i revolucionarnih razloga da ujedini sve crkve pod njenom vlašću. Dr Ganoune Diop, šef Odjela za odnose s javnošću i verske slobode Adventističke crkve, sudeluje u radu zajedno sa ostalima u papskom i jezuitskom sedištu u Vatikanu. Na tim sastancima bila je prisutna i Adventistička agencija za razvoj i pomoć [ADRA]. Mario Oliveira, direktor ADRA-e u Francuskoj, takođe je bio prisutan, kao i Elisa Gravante i Dag Pontvikof iz ADRA-e u Italiji. „Vođe nedeljnog pokreta mogu zagovarati reforme koje su ljudima potrebne, principe koji su u skladu s Biblijom; pa ipak, dok postoji zahtev s njima koji je u suprotnosti s Božjim zakonom, Njegove se sluge ne mogu sjediniti s njima. Ništa ih ne može opravdati za odbacivanje Božijih zapovesti radi ljudskih propisa.“ (Velika borba, str. 587). Danas adventisti slobodno idu tamo gde

niko od njih ranije nije tako javno otišao – u dom i sedište najkontroverznijeg i najopasnijeg reda u Rimokatoličkoj crkvi. Neverovatno je koliko su brzo adventisti kompromitovali svoje principe samo da bi imali mesto u truhu zveri iz proročanstva. Sve je to deo posledica usvajanja liberalnih ideja – ideja koje su dovele HAC u zagrljaj Rima. Pored toga što nastoje da postanu „globalni partneri“ s isusovcima u imigraciji, adventisti se takođe udružuju s rimokatolicima u radu na pozivu na preraspodelu svetskog bogatstva. „Političko organizovanje“ i „socijalni aktivizam“ zamenili su propovedanje Poruka Tri anđela. Sada su adventisti uključeni u životnu, nikad završenu borbu za socijalnu i ekonomsku pravdu koja će sigurno potrošiti sve njihovo vreme i energiju u pokušaju stvaranja savršenog utopijskog društva na ovom svetu.

(79) Crkva ne ohrabruje ljude-vernike koji: i) više vjeruju Bibliji i Elen Vajt nego vođama, odnosno ne veruju slepo crkvi; ii) oslanjanju se na ono što su pioniri Adventnog pokreta učili i postavili kao stubove Adventne vere; iii) misle ili žele da prosuđuju svojom glavom; iv) odlučni su u svojoj veri; v) logički zaključuju; vi) gade im se gresi i nemoral u crkvi; vii) odbacuju pagansku doktrinu o trojstvu (zbog čega je crkva isključivala vernike, dok nisu promenili strategiju kad su shvatili da im se uveliko osipa članstvo); viii) vole i žele da diskutuju o svim važnim temama vezano za religiju; ix) u moralnom smislu poseduju vrlinu i poštenje.

(80) Adventistički sistem školovanja je toliko prožet svetskom filozofijom i duhom da što studenti postignu veći stepen edukacije, to je veća verovatnoća da će izaći kao nevernici ili ateisti. O tome svedoče brojni primeri, između ostalih i Rože Morno u svojim knjigama o posredničkoj molitvi. Takođe je medijski poznat slučaj napuštanja vere bivšeg dekana adventističkog teološkog fakulteta u Maruševcu.

(81) Rastuća ekumenistička ideologija i mešanje sa drugim religijama. Višedecenijsko sudelovanje u ekumenskim aktivnostima dovelo je

adventističke vođe i „teologe“ dotle da Alaha poistovećuju sa biblijskim Bogom (pogledati video SDA church and 3ABN says Allah is God! <https://youtu.be/6b-6PS8J528>; Adventist Pastor Dwight Nelson Teaches that Allah is God https://youtu.be/xY_Seaj18Vw).

(82) Ljudska sila zamenila je Božju. „Neprijatelj duša nastoji da unese pretpostavku da se velika reformacija dogodila među adventistima sedmog dana, i da bi se ova reformacija sastojala u odbacivanju doktrina koje stoje kao stubovi naše vere, i angažovanjem u procesu reorganizacije. Kad bi se ova reformacija desila, kakav bi bio ishod? Načela vere koja je Bog u svojoj mudrosti dao crkvi ostatka bila bi odbaćena. Naša religija bi se promenila. Temeljna načela koja su nosila delo u proteklih pedeset godina smatrala bi se zabludom. Nova organizacija bi se uspostavila. Pisale bi se knjige o novom poretku. Uveo bi se sistem intelektualne filozofije. Osnivači ovog sistema ušli bi u gradove i učinili čudesno delo. Subota bi se naravno olako cenila, a takođe i Bog koji je stvorio. Ničemu se ne bi dopustilo da stane na put ovog novog pokreta. Vođe bi učili da je vrlina bolja od poroka, ali kad se Bog ukloni, oni bi položili svoju zavisnost na ljudsku silu, što je, bez Boga, bezvredno. Njihov temelj bio bi izgrađen na pesku, i oluja iskušenja bi oduvala tu strukturu.“ (Elen G. Vajt, Svedočanstva, Serija B, Br. 2 54,55, ili Odabrane poruke, knjiga 1, str. 204, 205)

„Mi smo u opasnosti da postanemo sestra palog Vavilona, dopuštajući da naše crkve postanu iskvarene, i ispunjene svakim gadnim duhom, i kavez za svaku nečistu i mrsku pticu... Kazaću vam istinu, starešino Batler, da ukoliko ne bude čišćenja hrama duše od strane mnogih koji tvrde da veruju i propovedaju istinu, Božji sudovi, dugo zadržavani, će doći.“ (Pismo 51, 1886.)

(83) Besmisleni napori da se ponovo vrata oni koji su otpali od istine.

„Mi ne treba da trošimo vreme u sukobu sa onima koji znaju istinu, i na kojima je svetlost istine sjala, kad okrenu svoje uši od istine i obrate se bajkama. Rečeno mi je da će ljudi upotrebiti svaku politiku da

načine manje upadljivim razlike između vere Adventista sedmog dana i onih koji drže prvi dan u sedmici. U ovaj sukob uključioće se celi svet, a vreme je kratko. Nije vreme da spuštamo svoje zastave. Predstavljeno mi je društvo adventista sedmog dana, koji savetuju da se zastava ili znak koji nas čini osobenim narodom ne treba tako upadljivo isticati, jer oni su tvrdili da to nije najbolja politika u osiguravanju uspeha naših institucija... [Očito se radi o ljudima koji od religije prave biznis.] Videla sam neke kao pružaju ruke da uklone zastavu, i zasene njen značaj.“ (Odabrane poruke, knjiga 2, str. 385)

Ovaj savet je u potpunom skladu sa izjavom apostola Pavla u Jevrejima 6:4-6.

(84) Svetovnost u crkvi. „Svet se ne sme uvoditi u crkvu, i venčati sa crkvom, obrazujući tako sponu jedinstva. Kroz ovo sredstvo crkva će postati zaista pokvarena, i kako je konstatovano u Otkrivenju, ‘kavez svake nečiste i mrske ptice.’ Kroz udruživanje sa svetom naše institucije će postati nevažne, nepouzdana; zato što će se na ove svetovne elemente, uvedene i postavljene na položajima od poverenja, gledati kao na učitelje koji se moraju poštovati u njihovom obrazovanju, usmeravanju i zvaničnom položaju, dok će na njih izvesno delovati duh sile tame; tako da razgraničenje postane nejasno između onoga koji služi Bogu i koji ne služi. Crkva Adventista sedmog dana mora biti izmerena na merilima svetinje. Njoj će se suditi po privilegijama i prednostima koje je imala. Ako njeno duhovno iskustvo ne bude odgovaralo preimućtvima koje je Hrist, po beskonačnoj ceni, izlio na nju, ako je darivani blagoslovi ne kvalifikuju da obavi zadatak koji joj je poveren, na njoj će biti objavljena kazna: ‘našla si se laka.’ Sudiće joj se po svetlosti i prilikama koje su joj date.“ (8T 247, 1901)

(85) Otpad crkve uzrokuje pojavu i širenje velikog broja ogranaka Adventističke crkve, raznih „nezavisnih službi“, sekti i problematičnih grupa. Iz iskustva i pregledanjem različitih materijala, uglavnom po Internetu, stiće se utisak da su većina odvojenih ili polu-odvojenih

adventista postali veći sektaši, fanatici ili pak liberali nego dok su bili u crkvi. To je svakako posledica boravka u jednoj duhovno bolesnoj sredini, ali i ličnih slabosti. Te grupe i pojedinci kao da se trude da sami obezbede argumente crkvi da su bili u pravu kad su ih isključili. Ovo predstavlja dodatnu kompromitaciju Božjem delu. To što neko napusti crkvu ili bude isključen nije nikakva garancija da je sada ispravan ili da je počeo razumno da razmišlja, poštuje, čuva i nadograđuje biblijsku religiju. Pored unutrašnjeg sektašenja takvih grupa, vidno manjka i zdravi odnos prema svetlu. Oni su nosioci različitih jeresi koje usvajaju od gurua adventističkih satelita (tzv. idenpendent ministries) ili odvojenih grupa (offshoots). Mnogi tako prihvataju potpuno apsurdna verovanja kao što su tzv. lunarni šabat, teorija o ravnoj zemlji, i sl. Po pravilu oni daju sebi neka zvučna imena koja sadrže odrednice „ostatak“, „istina“, „obnova“ i sl. Zajednički imenitelj im je bavljenje određenim specifičnim temama koje ih navodno izdvajaju od svih ostalih kao „nosiocice istine za poslednje vreme“. Ali ono što je tipično za njih, pored izvrtanja istine, je poremećaj prioriteta. Druga važna karakteristika ovih učitelja je individualno vrbovanje u cilju sticanja kontrole nad sledbenicima. Svoja učenja nameću polako i planski, metodom „kuvane žabe“.

(86) Umesto sankcionisanja greha i grešnika, crkva ih praktično ohrabruje da nastave sa istom praksom tako što počinioce raznih nemoralnih dela ili sudionike u skandalima jednostavno premešta na druge lokacije ili čak unapređuje u crkvenoj hijerarhiji. To dokazuje da je lojalnost ustanovi presudna, bez obzira na sve drugo.

(87) Po istom obrascu, u Adventističkoj crkvi najbolji status imaju osobe koje unose veliki novac, bez obzira na njegovo poreklo.

(88) Adventističke zdravstvene ustanove i bolnice uvele su gotovo sve prakse iz konvencionalne medicine, uključujući i abortus. Abortusi su došli sa tzv. „seksualnom revolucijom“ i bezobzirnim hedonizmom „savremenog“ čoveka. Abortusi su potrebni bludnicima da bi dalje

nastavili to što rade bez odgovornosti.

(89) Adventistička crkva zagovara i podržava vakcinaciju. (Vidi: Adventist Review, 18/12/2020, [COVID-19 Vaccines: Addressing Concerns, Offering Counsel](#))

(90) Crkva promoviše popularnu psihologiju koja je jedno od najučinkovitijih sredstava za uvođenje i pravdanje svetske filozofije, nauka i praksi, liberalizma i nemoralna.

(91) Crkva podstiče korišćenje farmaceutskih proizvoda kao način namamljivanja u crkvu.

(92) Adventistička crkva danas lažira sopstvenu istoriju i Adventni pokret prikazuje kao nešto što pripada prošlosti, vodeći tako lukavu politiku da svoje kadrove i vernike neprimetno i nepovratno udalji od stubova vere adventizma. U sklopu te agende, izlažu se „argumenti“ zašto bi trebalo da se menja stanovište prema papstvu: (a) vremenski faktor („prošlo je više od 100 godina i sad živimo u drugim vremenima, a proročanstva Elen G. Vajt mogu biti uslovna“ – kao što vidite sve se relativizuje i izopačava); (b) Elen Vajt je u opisu papstva koristila rečnik koji je bio svojstven anti-imigrantskom nativizmu, što znači da su doseljenici u Ameriku mrzili papstvo i na tome gradili svoje stavove; (c) rimokatolička crkva je danas puno drugačija institucija nego je bila u vreme Elen Vajt (Drugi vatikanski koncil je navodno napravio zaokret u ovoj instituciji); (d) fokusiranjem na rimo-katolicizam možemo propustiti mnogo opasnije anti-hrišćanske protivnike; (e) Bog nam je dao vremena da postanemo svetska crkva, i to menja podelu uloga u našoj eshatologiji.

(93) Adventistička crkva je kroz višedecenijski otpad postala nesposobna da razlikuje istinu i zabludu, čak i na nivou osnovnih doktrina. Ona sama pije i drugima nudi vino Vavilona, dok se, da apsurd bude veći, njeni teolozi i vernici uče kako su jedini ekskluzivni nosioci istine u svetu. Najadekvatniji prikaz otpada ove crkve nalazi se u knjizi

u proroka Ezekijela 16:30-45. Oni koji ukažu na ozbiljne zablude i otpad bivaju isključeni iz članstva, i taj trend će se nastaviti dok Božji narod sasvim ne izađe iz ove i drugih crkava, prema Gospodnjem nalogu iz Otkrivenja 18. glava.

(94) Zbog svog otpada, Adventistička crkva lažira Božju prisutnost i silu svesno manipulišući vernike, kao i suptilnim otvaranjem raznih kanala i praksi za delovanje zlih duhova, kako bi se vernici ubedili da Bog deluje kroz crkvu. U tom cilju ne prezaju ni od najbezočnijih laži, kao na primer kada su se tokom građanskog rata u Bosni prilikom dostavljanja humanitarne pomoći preko organizacije ADRA hvalili kako je „Bog jedino njima otvorio put da dostave pomoć“, dok je u stvarnosti taj „put otvoren“ podmićivanjem novcem.

(95) Ko god se obrati iz Adventističke crkve istinskoj nauci Svetog Pisma i Duha proroštva vremenom će uočiti koliko je zapravo jednostavnih i jasnih biblijskih tekstova i istina bilo zamagljeno crkvenim otpadom, kroz sistematsku indoktrinaciju preko literature i od strane „pastora“ i „učitelja“ u crkvi, obučenih u sofizmu i tehnikama manipulacije. Ukoliko ste pošteni i dosledni u **celoj istini**, bez obzira na vaša subjektivna osećanja, svetlost koju ćete primiti zauvek će vas utvrditi na putu spasenja.

Napomena: Ovaj materijal plod je rada biblijski posvećenih hrišćana i nosilaca prave reformacije koja će izneti Božju poslednju poruku svetu, nepomešanu sa bilo kakvim zabludama. Otuda i asocijacija na 95 teza Martina Lutera koje su uvele protestantsku reformaciju. Materijal se može slobodno dalje distribuirati i umnožavati.

